

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 28 2018, nummers 698 – 716 dinsdag 17 juli 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	3
Wabo	3
Planschade.....	5
Wet voorkeursrecht gemeenten	6
Ambtenarenrecht.....	7
Bijstand	8
Bestuursrecht overig	10
Belastingdienst-Toeslagen.....	10
Subsidie	11
Vreemdelingenrecht.....	11
Inreisverbod	11
Asiel.....	14
Richtlijnen en verordeningen.....	16

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 698

MK ABRS, 11-07-2018, 201706908/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Oost (thans: het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam), appellant.

Awb 8:72 lid 3

FINALE GESCHILBESLECHTING. Bij het gebruik van de bevoegdheid om zelf in de zaak te voorzien als bedoeld in artikel 8:72, derde lid, van de Awb, zal de rechter de overtuiging moeten hebben dat de uitkomst van het geschil, in het geval het bestuursorgaan opnieuw in de zaak zou voorzien, geen andere zou zijn en de toets aan het recht kan doorstaan. Zelf in de zaak voorzien is niet mogelijk, indien dat de rechter noopt tot een oordeel over een aangelegenheid waarover partijen zich in de procedure niet of onvoldoende hebben uitgelaten en daartoe ook geen aanleiding bestond.

[ECLI:NL:RVS:2018:2351](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 699

MK Rechtbank Oost-Brabant, 09-07-2018, SHE 18/782 e.v.

college van burgemeester en wethouders van Someren, verweerder.

Awb 5:39 lid 1, 2 van bijlage 2

HANDHAVING. BEVOEGDHEID. Hoewel artikel 2 van de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak invorderingsbesluiten als zodanig niet expliciet benoemt, wordt onder verwijzing naar artikel 5:39, eerste lid, van de Awb, geoordeeld dat de beroepen die zijn gericht tegen de invorderingsbesluiten die samenhangen met de lasten onder dwangsom waarover de ABRS bevoegd is te oordelen, eveneens bij de ABRS thuishoren. In dat artikel is immers bepaald dat een aangewend rechtsmiddel tegen de last onder dwangsom mede betrekking heeft op een beschikking die strekt tot invordering van de dwangsom, voor zover de belanghebbende deze beschikking betwist.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:3292](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 700

MK ABRS, 11-07-2018, 201705807/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zeist.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12, lid 1, aanhef en onder a, onder 3°, 2.27

Besluit omgevingsrecht (Bor) 6.5

WABO. Verklaring van geen bedenkingen. De raad heeft een verklaring van geen bedenkingen afgegeven voor het bouwplan als bedoeld in artikel 2.27 van de Wabo gelezen in verbinding met artikel 6.5 van het Bor. Gelet op de bewoordingen van het raadsbesluit en de verwijzing naar het raadsvoorstel met betrekking tot het project, kan het niet anders worden uitgelegd dan dat is beoogd om zo'n verklaring af te geven. In het raadsbesluit is opgenomen dat er wordt ingestemd met de definitieve verklaring van geen bedenkingen. Verder is daarin vermeld dat het raadsbesluit behoort bij het raadsvoorstel met nr. 16RV049. In dat voorstel wordt ten aanzien van het bouwplan gemotiveerd aan de raad voorgesteld om de definitieve verklaring af te geven. Ongeacht het rechtskarakter van het raadsvoorstel dan wel door wie het is opgesteld, kan het voorstel in dit geval worden gebruikt om uit te leggen wat het raadsbesluit behelst, omdat het wordt vermeld in het raadsbesluit.

[ECLI:NL:RVS:2018:2295](#)

JnB2018, 701

Tussenuitspraak MK ABRS 27-06-2018, 201703612/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Hoogezand-Sappemeer, thans: Midden-Groningen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12, lid 1, aanhef en onder a, onder 3°

WABO. Omgevingsvergunning zonnepark met een oppervlakte van 117 hectare. Het standpunt dat de ruimtelijke gevolgen van het zonnepark aanvaardbaar zijn, is onvoldoende onderbouwd. Het college heeft door in het besluit uit te gaan van het gehele oppervlakte waarop de wijzigingsbevoegdheid van toepassing is en daaraan de conclusie te verbinden dat op een groot deel van de beoogde locatie glastuinbouw is toegestaan de beperkingen die de Omgevingsverordening daaraan stelt niet onderkend. Het standpunt van het college dat geen sprake is van een grote inbreuk op het bestaande planologisch regime is onvoldoende gemotiveerd.

[ECLI:NL:RVS:2018:2122](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Omgevingsvergunning voor zonnepark bij Sappemeer moet beter worden onderbouwd") uitgebracht.

JnB2018, 702

MK ABRS, 11-07-2018, 201700581/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Raalte.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder a en e

Awb 1:2 lid 3

WABO-milieu. BELANGHEBBENDE. Bij uitspraak van 21 december 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3431](#), heeft de ABRS over het doel van appellant (hierna: de stichting) geoordeeld dat dit gericht is op het behartigen van algemene belangen als bedoeld in artikel 1:2, derde lid, van de Awb en dat belangen betrokken bij de verlening van een vergunning krachtens artikel 19d van de Nbw 1998 voor een agrarisch bedrijf behoren tot de belangen die de stichting blijkens haar statutaire doelstelling behartigt. Verder heeft de ABRS in die uitspraak geoordeeld dat de stichting relevante feitelijke werkzaamheden verrichtte met het oog op de door haar behartigde belangen. I.c. is er geen aanleiding om van dit oordeel terug te komen. Dat in dit geval een ander afwegingskader geldt, waarbij het gaat om de verlening van een omgevingsvergunning voor de activiteit milieu, maakt niet dat de stichting daarom niet als belanghebbende kan worden aangemerkt, omdat ook bij de verlening van deze vergunning belangen van de stichting rechtstreeks zijn betrokken.

[ECLI:NL:RVS:2018:2327](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2018, 703

MK ABRS, 11-07-2018, 201701243/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Roosendaal.

Wet ruimtelijke ordening 6.1

PLANSCHADE. Planvergelijking. Dat een uit te werken bestemming niet in de vergelijking tussen het oude en het nieuwe planologische regime mag worden betrokken en geen grond voor een vergoeding van planschade is, zolang geen uitwerkingsplan is vastgesteld en in werking getreden betekent niet dat het in de planregels neergelegde bouwverbod niet in de planvergelijking mag worden betrokken. Het betekent evenmin dat het wegbestemmen van het gebruik voor bedrijfsdoeleinden niet in de planvergelijking mag worden betrokken.

[...] [Afwijzing] aanvraag [...] om een tegemoetkoming in planschade [...]

[...] In artikel 10, lid 10.2, van de bij het nieuwe bestemmingsplan behorende regels (planregels) is bepaald dat het college de uit te werken bestemming voor een woongebied uitwerkt met inachtneming van de in dat lid opgesomde uitwerkingsregels. In artikel 10, lid 10.3, is bepaald dat op deze gronden uitsluitend mag worden gebouwd in overeenstemming met een in werking getreden uitwerkingsplan en met inachtneming van de in dat plan opgenomen regels.

[...] Bij uitspraak van 24 september 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:3484](#)) heeft de Afdeling overwogen dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6.1, zesde lid, van de Wro [...] valt af te leiden dat de wetgever heeft beoogd dat een uit te werken bestemming niet in de vergelijking tussen het oude en het nieuwe planologische regime

mag worden betrokken en geen grond voor een vergoeding van planschade is, zolang geen uitwerkingsplan is vastgesteld en in werking getreden. Zie ook de uitspraak van de Afdeling van 8 februari 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:326](#)).

Het voorgaande betekent dat de rechtbank met juistheid heeft overwogen dat het college de uitwerkingsplicht en de uitwerkingsregels van artikel 10, lid 10.2, van de planregels terecht niet in de vergelijking tussen het oude en het nieuwe planologische regime heeft betrokken.

Het voorgaande betekent echter niet dat het bouwverbod van artikel 10, lid 10.3, van de planregels niet in de vergelijking tussen het oude en het nieuwe planologische regime mag worden betrokken. Dit bouwverbod is geen bepaling als bedoeld in artikel 3.3, artikel 3.6, eerste lid, of artikel 3.38, derde of vierde lid, van de Wro en derhalve geen bepaling van een bestemmingsplan die in artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wro is uitgezonderd. In het nieuwe bestemmingsplan is voorts niet geregeld dat van het bouwverbod van artikel 10, lid 10.3, bij omgevingsvergunning kan worden afgeweken, zodat artikel 6.1, zesde lid, van de Wro, waarin is verwezen naar artikel 3.6, eerste lid, aanhef en onder c, van die wet, niet op schade ten gevolge van deze bepaling van toepassing is.

Uit voormelde jurisprudentie van de Afdeling volgt evenmin dat het wegbestemmen van het gebruik voor bedrijfsdoeleinden niet in de vergelijking tussen het oude en het nieuwe planologische regime mag worden betrokken. Voor zover [appellante] door het wegbestemmen van dat gebruik schade lijdt, dient die schade aan het nieuwe bestemmingsplan te worden toegerekend.[...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2298](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet voorkeursrecht gemeenten

JnB2018, 704

MK ABRS, 11-07-2018, 201707823/1/A3.

raad van de gemeente Purmerend.

Wet voorkeursrecht gemeenten 6, 10, 15, 24, 26

WET VOORKEURSRECHT GEMEENTEN. Vestigen voorkeursrecht. De wetgever heeft zelf bij de totstandkoming van de Wvg het met het vestigen van een voorkeursrecht te dienen algemene belang afgewogen tegen het individuele financiële belang van de betrokken grondeigenaren, zodat het enkele financiële belang niet meer afzonderlijk in de afweging behoeft te worden betrokken. Verwijzing naar ABRS 27-10-2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BO1862](#). In artikel 10, derde lid, van de Wvg is geregeld in welke gevallen een optierecht voorrang heeft boven een voorkeursrecht. Indien het tussen [appellant] en zijn huurder overeengekomen koopoptierecht voldoet aan de in deze bepaling opgenomen voorwaarden, kan de huurder zijn optierecht vrij uitoefenen en wordt hij daarin door het voorkeursrecht niet beperkt. Indien het optierecht niet aan deze voorwaarden voldoet, komt het optierecht ingevolge de Wvg niet voor

bescherming in aanmerking. Om die reden behoefde het optierecht voor de raad geen aanleiding te zijn van de vestiging van het voorkeursrecht af te zien.

Verwijzing naar ABRS 20-05-2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BI4555](#).

[ECLI:NL:RVS:2018:2332](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 705

MK Rechtbank Gelderland, 29-06-2018 (publ. 10-07-2018), 17/3643

algemeen bestuur van Waterschap Vallei en Veluwe te Apeldoorn, verweerder.

Sectorale Arbeidsvoorwaardenregelingen Waterschapspersoneel (SAW) 8.10

AMBTENARENRECHT. ONTSLAG OP ANDERE GRONDEN. Verweerder heeft een overwegend aandeel gehad in het ontstaan en voortbestaan van de situatie die tot het ontslag heeft geleid. De rechtbank stelt dit aandeel vast op 80 tot 100%.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder een overwegend aandeel heeft gehad in het ontstaan en voortbestaan van de situatie die tot het ontslag heeft geleid. De rechtbank stelt dit aandeel vast op 80 tot 100%. (...)

Wat er ook zij van het antwoord op de vraag of eiser zijn functie al dan niet naar behoren vervulde, de rechtbank stelt vast dat verweerder eiser geen toereikende verbeterkans heeft gegeven. Nu partijen het niet eens waren over de vraag of eiser de gestelde resultaten behaalde, lag het op de weg van verweerder om eiser een termijn te stellen om de tekortkomingen in zijn functioneren te verbeteren.

In plaats van een verbeterkans aan eiser te geven, heeft verweerder in januari 2016 eenzijdig geconcludeerd dat verbetering uitbleef en dat er niet langer het vertrouwen bestond dat eiser in staat was om de organisatie naar behoren te leiden.

(...) Verweerder heeft geen poging ondernomen om de onvrede binnen de directie te beteugelen en de situatie – in ieder geval tijdelijk - te de-escaleren. Desgevraagd heeft verweerder tijdens de zitting verklaard dat er ook niet is overwogen om een mediationtraject in gang te zetten om de verhoudingen werkbaar te maken.

Verweerder kan verder worden verweten dat hij begin maart 2016 de geheimhoudingsplicht heeft geschonden door de overige directieleden ervan op de hoogte te stellen dat er gesprekken met eiser werden gevoerd. Uit de notitie van 6 april 2016 blijkt dat de overige directieleden wisten dat eiser zou vertrekken. Daarin is immers vermeld dat eiser zich niet meer "laat aanspreken of sturen op het feit dat hij er straks niet meer is". Ook hiermee heeft verweerder de verhoudingen binnen het directieteam verder op scherp gezet. Door de keuze van verweerder om eiser te schorsen voor de duur van het onderzoek – zonder mogelijke andere oplossingen te zoeken - zijn de verhoudingen binnen het directieteam onherstelbaar verstoord geraakt. Verweerder heeft met zijn handelwijze de terugkeer van eiser in de organisatie onmogelijk gemaakt. Dat er volgens verweerder ook onvoldoende vertrouwen was in de geschiktheid van eiser, maakt die conclusie niet anders. Immers is met het uitblijven van een toereikende verbeterkans verweerders aandeel in dit opzicht gegeven.

(...) Het beroep is (...) gegrond. De rechtbank ziet aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb zelf in de zaak te voorzien. Doende hetgeen verweerder had behoren te doen, zal de rechtbank het primaire besluit herroepen, voor zover eiser daarbij een te lage ontslagvergoeding is toegekend, en bepalen dat aan eiser een ontslagvergoeding wordt toegekend ter hoogte van het bruto maandsalaris (inclusief vakantietoeslag) ten tijde van het ontslag maal het aantal dienstjaren maal factor 1,0 minus de bruto transitievergoeding. De rechtbank stelt het aandeel van verweerder in het ontstaan van de impasse op 80 tot 100% zodat de vermenigvuldigingsfactor 1,0 wordt gehanteerd. De rechtbank ziet in de omstandigheid dat eiser geen recht heeft op bovenwettelijke uitkeringen aanleiding om de vergoeding niet te halveren.

Immers hanteert de CRvB als uitgangspunt dat vergoeding gehalveerd wordt vanwege de aanspraken op bovenwettelijke uitkeringen en eiser heeft die aanspraken niet. Omdat de minimale ontslagregeling naast de garantie op een WW-uitkering wel een transitievergoeding bevat, dient het totaalbedrag verlaagd te worden met die transitievergoeding.

Eiser verzoekt om verweerder te veroordelen tot schadevergoeding, bestaande uit reputatieschade, vast te stellen op € 25.000,-. Tevens verzoekt eiser om daarnaast te bepalen dat verweerder een publicatie in het vakblad Het Waterschap plaatst met de door eiser aangegeven inhoud.

De rechtbank wijst deze verzoeken af, omdat het ontslag op zich niet onrechtmatig is en in stand wordt gelaten. Bovendien bestaat voor een vergoeding van reputatieschade naast het toekennen van een vergoeding boven de minimale uitkeringsregeling geen aanleiding.

[ECLI:NL:RBGEL:2018:2857](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 706

MK CRvB, 03-07-2018, 16/5717 PW

college van burgemeester en wethouders van Gouda.

PW 9 lid 1 onder a, 31 lid 2 aanhef en onder k

Regeling WWB, IOAW en IOAZ (Regeling) 7 aanhef en onder a

Regeling van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 15 december 2015 (Staatscourant 22 december 2015, nummer 249, pagina 35)

PARTICIPATIEWET. ARBEIDSVERPLICHTINGEN. MIDDELEN. Uit artikel 7 van de Regeling en de toelichting bij de wijziging van de Regeling, in samenhang bezien, blijkt dat, om voor de zogenoemde hoge vrijwilligersvergoeding in aanmerking te komen, het moet gaan om een door het college aangeboden voorziening gericht op arbeidsinschakeling. In dit geval gaat het niet om een door het college aangeboden voorziening. Appellante heeft het vrijwilligerswerk, zoals niet in geschil is, op eigen initiatief gevonden.

Bovendien was zij ten tijde in geding vrijgesteld van de arbeidsverplichtingen, zonder dat zij volgens het bureau A-REA op afzienbare termijn uitzicht had op betaald werk. Appellante heeft in het licht van deze omstandigheden niet aannemelijk gemaakt dat zij activiteiten verrichtte in het kader van een door het college aangeboden voorziening gericht op arbeidsinschakeling.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1997](#)

JnB2018, 707

MK CRvB, 03-07-2018, 17/1460 PW

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Awb 5:43

PW 17, 18a

PARTICIPATIEWET. BOETES. NE BIS IN IDEM. "HETZELFDE FEIT". Beide boetes zijn op grond van artikel 18a van de PW opgelegd wegens het niet nakomen van dezelfde wettelijke verplichting, te weten de inlichtingenverplichting als bedoeld in artikel 17 van de PW. Aan beide boetes heeft het college ten grondslag gelegd dat appellant en zijn echtgenote geen melding hebben gemaakt van de motorvoertuigen die sinds 1 januari 2012 op hun naam staan of hebben gestaan en geen deugdelijke administratie van deze voertuigen hebben kunnen overleggen. Dit betekent dat appellant en zijn echtgenote vanaf 2012 de op hen rustende inlichtingenverplichting hebben geschonden. Het college kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat vanaf het moment van het vragen naar de administratie van dezelfde motorvoertuigen sprake is van een aanzienlijk verschil in de juridische aard van de feiten en de gedragingen van appellant en zijn echtgenote. Het betreft immers dezelfde niet gemelde voertuigen die vanaf 1 januari 2012 op naam van appellante en zijn echtgenote hebben gestaan. Dat betekent dat sprake is van hetzelfde feit in de hiervoor genoemde zin. Hieraan doet niet af dat de verschillen in de hoogte van de boete is te relateren aan verschillende periodes. Boete 2 is in strijd met artikel 5:43 van de Awb.

Aangevallen uitspraak vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2059](#)

JnB2018, 708

MK CRvB, 03-07-2018, 17/1730 PW

college van burgemeester en wethouders van Terneuzen.

PW 36 lid 1

Verordening individuele inkomenstoeslag Participatiewet 2015 gemeente Terneuzen (Verordening)

"Bijzondere Bijstand 2015 BELEIDSREGELS" (beleidsregels) 7

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING INDIVIDUELE INKOMENSTOESLAG. Het college heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat appellante, gelet op haar persoonlijke omstandigheden, waaronder haar krachten en bekwaamheden en de inspanningen die zij heeft verricht om tot inkomensverbetering te komen, niet voldoet aan het criterium "geen uitzicht op

inkomensverbetering". Gelet op deze persoonlijke omstandigheden weegt het gegeven dat appellante al jarenlang aan allerlei projecten heeft meegenomen zonder dat dit heeft geleid tot uitstroom uit de bijstand, anders dan zij heeft betoogd, niet zodanig zwaar dat het college hieruit de conclusie had moeten trekken dat appellante geen uitzicht heeft op inkomensverbetering.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2008](#)

JnB2018, 709

Voorzieningenrechter CRvB, 28-06-2018 (publ. 09-07-2018), 18/2344 PW-VV, 18/2066 PW

Raad van bestuur van de Svb.

PW 47a, 60 lid 1

Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) 475c, 475d, 475e

AIO-AANVULLING. TERUGVORDERING. BESLAGVRIJE VOET. Ingevolge artikel 60, eerste lid, van de PW, gelezen in samenhang met artikel 47a van de PW, is de persoon van wie kosten van bijstand worden teruggevorderd verplicht desgevraagd aan de Svb die inlichtingen te verstrekken die voor terugvordering van belang zijn. Ingevolge het zesde lid, aanhef en onder b, van artikel 60 geldt de beslagvrije voet, bedoeld in de artikelen 475c tot en met 475e van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, in afwijking van artikel 4:116 van de Awb, niet zolang de belanghebbende de verplichtingen, als bedoeld in het eerste lid, niet of niet behoorlijk nakomt. Nu verzoekster de Svb geen inzicht heeft gegeven in haar inkomsten, waaronder mogelijk die uit vermogen in Suriname, en uitgaven, waardoor de beslagvrije voet en daarmee de aflossingscapaciteit van verzoekster niet is vast te stellen, heeft de Svb, het maandelijks aflossingsbedrag op € 200,- mogen vaststellen.

Verzoek voorlopige voorziening afgewezen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1975](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 710

MK ABRS, 11-07-2018, 201708766/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen, appellant.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 15

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. In dit geval moet de brief van [...] worden aangemerkt als een mededeling in de zin van artikel 15, zesde lid, van de Awir. De brief is aan [wederpartij] geadresseerd en daarin is vermeld:

"Wij verlengen uw zorgtoeslag voor 2015 niet. Dit is omdat u over (het laatste deel van) 2014 ook al geen zorgtoeslag meer kreeg. Of omdat u volgens onze

informatie vanaf 1 januari 2015 hierop geen recht meer hebt. [...] Denkt u wel recht te hebben op zorgtoeslag in 2015? Dan kunt u deze toeslag opnieuw aanvragen met Mijn Toeslagen op www.toeslagen.nl. "Uit de bewoordingen van de brief is voldoende duidelijk dat voor het verkrijgen van zorgtoeslag over 2015 een nieuwe aanvraag moet worden ingediend.

[ECLI:NL:RVS:2018:2284](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB2018, 711

MK ABRS, 11-07-2018, 201706123/1/A2

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant (hierna: het college).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:26

SUBSIDIE. Afwijzing subsidie. Schaarse vergunningen. In het Nederlandse recht geldt een rechtsnorm die ertoe strekt dat bij de verdeling van schaarse vergunningen door het bestuur op enigerlei wijze aan (potentiële) gegadigden ruimte moet worden geboden om naar de beschikbare vergunning(en) mee te dingen. Deze rechtsnorm is gebaseerd op het gelijkheidsbeginsel dat in deze context strekt tot het bieden van gelijke kansen. Verwijzing naar ABRS 18-01-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:86](#). Deze rechtsnorm is ook in de hier aan de orde zijnde situatie van toepassing, omdat sprake is van verdeling van schaarse subsidiemiddelen. In dit geval heeft het college door de gekozen wijze van loting in overeenstemming met de rechtsnorm gehandeld.

[ECLI:NL:RVS:2018:2310](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Inreisverbod

JnB2018, 712

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 10-07-2018, AWB 17/14484

Staatssecretaris van Justitie.

EVRM 8

8 EVRM. Zwaar inreisverbod. Intrekking verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd.

Niet in geschil is dat de intrekking van eisers verblijfsvergunning een inmenging vormt in eisers familielevens en privélevens in Nederland, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Deze inmenging kan gerechtvaardigd zijn ter bescherming van de openbare orde in Nederland. Ter beoordeling in dat verband is of de intrekking van eisers

verblijfsvergunning getuigt van een evenwichtige afweging van de daarbij betrokken belangen.

Uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder bij die belangenafweging heeft getoetst aan de 'guiding principles' zoals vastgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de arresten Boultif tegen Zwitserland van 2 augustus 2001, nr. 54273/00, en Üner tegen Nederland van 18 oktober 2006, nr. 46410/99. Verweerder is vervolgens tot de conclusie gekomen dat het belang van de bescherming van de openbare orde tegen de aanwezigheid van eiser in Nederland zwaarder weegt dan eisers persoonlijk belang om in Nederland te mogen blijven.

Ter zitting is de zus van eiser als getuige gehoord over de feitelijke invulling van het familieleven van eiser in Nederland, waaronder het gezinsleven met zijn Nederlandse dochter [naam2], geboren op 8 augustus 2010.

Uit de stukken en de verklaring van de getuige is naar voren gekomen dat het gezinsleven tussen eiser en zijn dochter er in grote lijnen uit bestaat dat eiser zijn dochter vaak van school haalt en op haar past, wanneer haar moeder moet werken. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat de inmenging in dit gezinsleven gerechtvaardigd is. Van belang hierbij is dat eiser na de geboorte van zijn dochter in 2010 niet is gestopt met het plegen van strafbare feiten. Het laatste delict waarvoor eiser onherroepelijk is veroordeeld, opzetheling, is gepleegd in de periode 27 juni 2016 tot en met 9 juli 2016. Verder blijkt uit de stukken dat pas in 2014 door bemiddeling van Bureau Jeugdzorg een begeleide omgangsregeling tussen eiser en zijn dochter tot stand is gekomen. Eiser heeft zijn dochter toen een aantal malen onder begeleiding in het 'Omgangshuis' gezien en er is een ouderschapsplan opgesteld. Vervolgens heeft eiser haar op 3 maart 2017 als zijn dochter erkend.

Ter zitting heeft eisers zus verklaard dat zij een sterke band heeft met eiser omdat hij sinds het overlijden van hun vader, als oudste zoon, de vaderrol vervult. Als alleenstaande moeder kan zij op hem terugvallen. Zij heeft zijn steun nodig. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder echter, gelet op het aantal misdrijven waarvoor eiser is veroordeeld, het belang van de Nederlandse Staat in dit kader zwaarder mogen laten wegen dan het belang van eiser bij het onderhouden van familieleven met zijn zus.

Ter onderbouwing van zijn standpunt dat de intrekking een ongerechtvaardigde inmenging is in zijn privéleven heeft eiser zich onder andere beroepen op een uitspraak van de Afdeling van 7 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1525](#).

Vast staat dat eiser, die in september 1974 Nederland is binnengekomen, tot de ingangsdatum van de intrekking van de vergunning, 3 augustus 2012, bijna 38 jaar rechtmatig in Nederland heeft verbleven. Verweerder heeft bij de door hem gemaakte belangenafweging doorslaggevend geacht dat eiser in de periode van 1989 tot en met 2016 in totaal 18 jaar en 11 maanden in detentie heeft doorgebracht, voor het merendeel in verband met het plegen van ernstige geweldsdelicten. Verder is van belang geacht dat niet is gebleken dat eiser een vaste werkkring heeft opgebouwd of anderszins een relevante bijdrage heeft geleverd aan de Nederlandse samenleving.

Blijkens het uittreksel van de Justitiële Documentatiedienst dateren de laatste zware veroordelingen van 28 juli 2004 (vijf jaar gevangenisstraf) en 6 september 2007 (twee jaar en zes maanden gevangenisstraf). In de periode van 2012 tot 2016 zijn de feiten waarvoor eiser is veroordeeld lichter van aard. Het betreft onder andere veroordelingen van 17 maart 2014 voor huiselijk geweld, gepleegd op 3 augustus 2012, en een veroordeling van 29 augustus 2016 voor opzetheling, gepleegd in de periode van 27 juni 2016 tot en met 9 juli 2016. Ook vermeldt het uittreksel nog een aantal openstaande zaken betreffende een verdenking van straatroof, gepleegd op 17 juli 2014, diefstal met geweld gepleegd op 14 april 2015 en opzetheling, gepleegd in de periode van 22 juli 2015 tot en met 3 september 2015. Voor de beoordeling kon verweerder echter niet afgaan op deze openstaande zaken, nu deze ten tijde van het bestreden besluit, en, voor zover bekend, ook daarna niet hebben geleid tot een onherroepelijke strafrechtelijke veroordeling.

De rechtbank stelt vast dat de intrekking is gebaseerd op de zwaardere delicten die zijn gepleegd vóór 3 augustus 2012. Zij leidt uit het voorgaande af dat daarna sprake is van een afname in de aard en ernst van de gepleegde delicten. De rechtbank is van oordeel dat verweerder dit bij de belangenafweging onvoldoende heeft onderkend. Daarom is sprake van een motiveringsgebrek. Het bestreden besluit is in zoverre in strijd met artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht. In het kader van eisers beroep op het recht op respect voor zijn privéleven, als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, dient verweerder een nieuwe belangenafweging te maken en daarin de lange duur van het rechtmatig verblijf af te zetten tegen de aard en ernst van eisers antecedenten, waarbij betekenis toekomt aan het gewijzigde delictgedrag van eiser.

Gelet op het voorgaande kan het op de intrekking van de verblijfsvergunning gebaseerde inreisverbod voor de duur van twee jaar geen stand houden. De rechtbank zal het bestreden besluit voor zover dat betrekking heeft op het inreisverbod vernietigen. De rechtbank ziet tevens aanleiding om het primaire besluit te herroepen voor wat betreft het inreisverbod. Daarmee heeft eiser ook belang bij de beoordeling van het bestreden besluit voor zover dat betrekking heeft op de intrekking van zijn vergunning. De rechtbank zal ook dit besluit vernietigen om de hierboven genoemde redenen.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:8275](https://ecli.nl/RBDHA:2018:8275)

JnB 2018, 713

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 03-07-2018, AWB 17/16312

Staatssecretaris van Justitie.

EVRM 8

Vb 3.86, 3.98

ZWAAR INREISVERBOD. Openbare orde. Schending artikel 8 EVRM. More than normal emotional ties.

Eiser, van Marokkaanse nationaliteit, is in 1991 op zijn veertiende jaar Nederland ingereisd en heeft sinds 4 augustus 1995 rechtmatig verblijf. De rechtbank is van oordeel dat verweerder voldoende heeft gemotiveerd dat eiser een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, zodat verweerder in beginsel bevoegd was de aan eiser verleende verblijfsvergunning in te trekken en tegen

hem een inreisverbod uit te vaardigen van tien jaren. Verweerder heeft in de belangenweging in het kader van artikel 8 EVRM niet deugdelijk gemotiveerd waarom het bestaan van more than normal emotional ties met eisers zus en haar gezin, bij wie eiser al 27 jaar verblijft, de zeer sterke banden van eiser met Nederland en het ontbreken van, dan wel de beperkte banden van eiser met Marokko niet opwegen tegen de in het nadeel van eiser wegende strafbare feiten. Er is sprake van schending van artikel 8 EVRM. Het beroep is gegrond en het primaire besluit waarbij aan eiser een inreisverbod is opgelegd wordt herroepen. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen op het bezwaar tegen de intrekking van de vergunning binnen zes weken na verzending van de uitspraak.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:8219](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 714

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 12-07-2018, NL18.8611

Staatssecretaris van Justitie.

ASIEL. Homoseksualiteit. Kamerbrief inzake aangepaste beoordelingswijze lhbti.

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit ten aanzien van de gestelde homoseksualiteit van eiser en de daardoor ondervonden problemen op het standpunt gesteld dat dit element niet geloofwaardig wordt geacht. Eiser voert aan dat de besluitvorming niet zorgvuldig is en wijst daartoe op de op 4 juli 2018 verschenen kamerbrief over de beoordeling van de geloofwaardigheid van lhbti-asielzoekers en bekeerlingen door de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND). Uit deze brief volgt dat de IND wijzigingen zal aanbrengen in onder meer de manier waarop de geloofwaardigheidsbeoordeling van lhbti's plaatsvindt. De nadruk zal daarbij in de aangepaste werkinstructie niet meer komen te liggen op het bewustwordingsproces en de wijze van zelfacceptatie. Eiser wijst erop dat er meer open vragen gesteld zullen worden en de vreemdeling moet in staat worden gesteld om op zijn eigen niveau uitleg te geven.

Centraal zal komen te staan dat de asielzoeker een authentiek verhaal vertelt.

Verweerder heeft zich ter zitting op het standpunt gesteld dat de aangehaalde kamerbrief eiser niet kan baten. In eisers specifieke geval zal de aangepaste werkinstructie namelijk niet leiden tot een andere beoordeling, gelet op de vage, summiere en tegenstrijdige verklaringen die eiser heeft afgelegd in het kader van zijn asielrelaas. De thema's aan de hand waarvan de geloofwaardigheid wordt beoordeeld zullen niet wijzigen. De omstandigheid dat de nadruk in de aangepaste werkinstructie niet meer komt te liggen op het bewustwordingsproces en de wijze van zelfacceptatie, neemt niet weg dat eiser in het geheel niet overtuigend en te weinig persoonlijk heeft verklaard over zijn seksuele gerichtheid, aldus verweerder.

In de kamerbrief van 4 juli 2018 staat onder meer het volgende:

"Aanpassen werkinstructies lhbti's en bekeerlingen: persoonlijk verhaal en ervaringen

leidend.

Werkinstructie lhbt's

Belangenorganisaties uitten met name kritiek op de nadruk die de IND bij de beoordeling legt op het bewustwordingsproces en de zelfacceptatie van de gestelde lhbt. Dit zou ertoe leiden dat de IND teveel uitgaat van "westerse" begrippen en van het uitgangspunt dat iedere lhbt een goed en psychologisch onderbouwd verhaal kan vertellen.

Deze kritiek begrijp ik en om die reden zal bij de instructie aan de hoor- en beslismedewerkers de nadruk niet meer liggen op het bewustwordingsproces en de wijze van zelfacceptatie. In de werkinstructie is voorts meer tekst opgenomen over het stellen van open vragen en het stellen van vragen over persoonlijke ervaringen en betekenisgeving. Het gaat er daarbij om dat de asielzoeker zoveel mogelijk een authentiek verhaal vertelt. Op deze manier zal de asielzoeker gestimuleerd worden om zijn eigen verhaal te vertellen en kan ook naar verwachting fraude, gepleegd door het vertellen van een standaard aangeleerd

verhaal, worden voorkomen. De vreemdeling moet voorts in staat gesteld worden om op zijn eigen niveau uitleg te geven. Daarbij wordt ook nu al rekening gehouden met het referentiekader (opleidingsniveau, cultuur, levensfase etc.) van de asielzoeker. Dit is namelijk een algemeen uitgangspunt bij het behandelen en beoordelen van asielaanvragen. Desondanks zal hieraan in de werkinstructie ook extra aandacht worden besteed. Alle thema's uit de werkinstructie zullen door de IND in onderlinge samenhang worden betrokken, zonder dat onevenredig gewicht wordt gehecht aan één aspect van het verhaal van de vreemdeling. (...)"

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich niet met de ter zitting gegeven motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat de hiervoor geciteerde kamerbrief niet zal leiden tot een andere beoordeling van eisers asielrelaas. De rechtbank volgt eisers betoog ter zitting, dat de aangepaste werkinstructie tot een andere vraagstelling en daarmee wijze van horen zal leiden en daarmee niet op voorhand kan worden uitgesloten dat dit ook tot een andere beoordeling zal leiden. Hoewel gelet op wat verweerder naar aanleiding van de reeds gehouden gehoren aan eiser tegenwerpt niet gegeven is dat de gewijzigde werkinstructie tot een voor eiser inhoudelijk andere uitkomst zal leiden, kan naar het oordeel van de rechtbank niet vooruit worden gelopen op wat de inhoud zal zijn van eisers asielrelaas en de uitkomst van de beoordeling hiervan, indien de *gewijzigde werkinstructie* wordt gehanteerd. Ex nunc toetsende, en met inachtneming van het door eiser aangevoerde, is de rechtbank van oordeel dat dit voor verweerders risico behoort te komen. Dit brengt met zich dat eisers beroep slaagt en dat het bestreden besluit waarin de nadruk is gelegd op eisers verklaringen over zijn bewustwordingsproces en de wijze van zelfacceptatie wegens strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel geen stand kan houden. Het bestreden besluit komt voor vernietiging in aanmerking.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:8363](https://ecli.nl/RBDHA:2018:8363)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 715

HvJEU, Conclusie A-G Mengozzi, 12-07-2018, C-221/17

T. e.a tegen Nederland.

VWEU 20, 21

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 7

UNIEBURGERSCHAP. Het automatische verlies van de Nederlandse nationaliteit en daardoor van het Unieburgerschap voor minderjarigen die buiten de EU wonen is onverenigbaar met het recht van de Unie.

De verwijzende rechter vraagt zich af hoeveel vrijheid de lidstaten hebben bij het bepalen van de voorwaarden voor het verlies van nationaliteit. Het Hof heeft zich reeds met dit thema beziggehouden in het arrest van 2 maart 2010, Rottmann (C-135/08), zij het in een andere juridische en feitelijke context. Verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale wettelijke bepalingen volgens welke een bipatride meerderjarige onderdaan van een lidstaat de nationaliteit van die lidstaat verliest wanneer hij gedurende een ononderbroken periode van meer dan tien jaar verblijf heeft gehad op het grondgebied van een derde land. Daarnaast wordt de vraag opgeworpen of de hoedanigheid van Unieburger en het belang van het kind een lidstaat verbieden om te bepalen dat het kind van die onderdaan tegelijk met zijn ouder de nationaliteit van die lidstaat verliest.

*A-G: Artikel 20 VWEU en artikel 7 EU Handvest verzetten zich **niet** tegen wettelijke bepalingen als artikel 15, lid 1, onder c), en lid 4, van de Rijkswet op het Nederlandschap, op grond waarvan een **meerderjarige** die tevens de nationaliteit een derde land bezit, de nationaliteit van een lidstaat en daarmee de hoedanigheid van burger van de Unie van rechtswege verliest wanneer hij gedurende een ononderbroken periode van tien jaar zijn hoofdverblijf heeft gehad buiten die lidstaat en buiten de Europese Unie.*

*Artikel 20 VWEU en artikel 24 EU Handvest verzetten zich tegen wettelijke bepalingen als artikel 16, lid 1, onder d), en lid 2, van de Rijkswet op het Nederlandschap, op grond waarvan een **minderjarige** die tevens de nationaliteit van een derde land bezit, behoudens uitzonderlijke gevallen, de nationaliteit van zijn lidstaat en daarmee de hoedanigheid van burger van de Unie van rechtswege verliest als gevolg van het nationaliteitsverlies van zijn ouder.*

[ECLI:EU:C:2018:572](https://eur-lex.europa.eu/eli/cj/oj/2018/572)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 716

HvJEU, 12-07-2018, C/89-17

Secretary of State for the Home Department tegen R. B..

VWEU 21 lid 1

Richtlijn 2004/38/EG 3 lid 2

VERBLIJFSRICHTLIJN. PREJUDICIËLE BESLISSING INZAKE UITLEG RICHTLIJN 2004/38/EG. VERBLIJFSVERGUNNING VOOR UIT DERDE LAND AFKOMSTIGE

NIET-GEREGISTREERDE PARTNER. 1. Oplegging verplichting om de afgifte van een verblijfsvergunning te vergemakkelijken voor de uit een derde land afkomstige niet-geregistreeerde partner met wie deze Unieburger een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. 2. Grondig onderzoek en motivering van de persoonlijke situatie van de aanvrager. 3. Beroepsmogelijkheid.

Het Hof (Vierde kamer) verklaart voor recht:

- 1) Artikel 21, lid 1, VWEU dient aldus te worden uitgelegd dat het de lidstaat waarvan een Unieburger de nationaliteit bezit, de verplichting oplegt om de afgifte van een verblijfsvergunning te vergemakkelijken voor de uit een derde land afkomstige niet-geregistreeerde partner met wie deze Unieburger een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft, wanneer deze laatste, nadat hij – overeenkomstig de voorwaarden van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG – zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend om in een andere lidstaat te werken, met zijn partner naar de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit terugkeert om er te verblijven.
- 2) Artikel 21, lid 1, VWEU dient aldus te worden uitgelegd dat een besluit om geen verblijfsvergunning af te geven aan een uit een derde land afkomstige niet-geregistreeerde partner van een burger van de Unie die, nadat hij overeenkomstig de voorwaarden van richtlijn 2004/38 zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend om in een andere lidstaat te werken, met zijn partner naar de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit terugkeert om er te verblijven, moet zijn gebaseerd op een grondig onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager en moet zijn gemotiveerd.
- 3) Artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 dient aldus te worden uitgelegd dat de in deze bepaling bedoelde onderdanen van derde landen over een beroepsmogelijkheid moeten beschikken teneinde een op hen betrekking hebbend besluit tot weigering van een verblijfsvergunning te kunnen betwisten, en dat de nationale rechter na de uitoefening van dit beroep moet kunnen nagaan of het weigeringsbesluit op een voldoende solide feitelijke grondslag is gebaseerd en of het aan de procedurele waarborgen voldoet. De op de bevoegde nationale autoriteiten rustende verplichting om de persoonlijke situatie van de aanvrager nauwkeurig te onderzoeken en een eventuele weigering van toegang of verblijf te motiveren, maakt deel uit van deze waarborgen.

[ECLI:EU:C:2018:570](#)

[Naar inhoudsopgave](#)